

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 การศึกษาเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชน

มิลรอย (Milroy, 1980) ศึกษาโครงสร้างเครือข่ายทางสังคมซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารกันของแต่ละบุคคล การรู้จักติดต่อกันเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย ความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นใกล้ชิดสนิทสนมกัน เช่น เครือข่ายสังคมระหว่างญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เป็นต้น ซึ่งเครือข่ายสังคมที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันนี้ มิลรอยพบว่าเป็นลักษณะความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนภาษาท้องถิ่น ในการวิจัยเขาต้องการศึกษาเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชนว่ามีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาท้องถิ่นหรือไม่ โดยมีพื้นฐานทางความคิดที่ว่าเมื่อผู้พูดมีความใกล้ชิดชุมชนมากก็จะมี ความมั่นคงในเรื่องของการใช้ภาษาท้องถิ่นด้วย เขาศึกษาข้อมูลภาษาท้องถิ่นของกลุ่มชนชั้นแรงงานจำนวน 46 คนในเมืองเบลฟาสต์ (Belfast) ซึ่งเป็นเมืองที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย 3 ชุมชนคือ Ballymarcarrett, Clonard, Hammer ทั้ง 3 ชุมชนนี้มีสถานภาพทางสังคมเหมือนกันคือเป็นชนชั้นแรงงาน และมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในกลุ่มของญาติพี่น้อง เพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงาน มิลรอยสังเกตว่ามีการนำรูปภาษาท้องถิ่นมาใช้ในการสื่อสารกัน ซึ่งทำให้เขาอยากทราบว่าคุณภาพของความใกล้ชิดชุมชนมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาท้องถิ่นหรือไม่ ตัวแปรทางสังคมที่นำมาศึกษาเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชนคือ อายุ เพศ และวัจนลีลา กลุ่มอายุแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มอายุ 18-25 ปี และกลุ่มอายุ 40-55 ปี ส่วนวัจนลีลามี 3 แบบคือ วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง, แบบเป็นทางการ และแบบการอ่านรายการคำซึ่งเป็นทางการที่สุด ส่วนตัวแปรภาษาท้องถิ่นที่ศึกษาคือ เสียง (th) (h) (a) (ε) และ (ai) ในการวิจัยมิลรอยศึกษา เครือข่ายความใกล้ชิดชุมชนของแต่ละบุคคล โดยใช้สเกล 0-5 เพื่อศึกษาความใกล้ชิดชุมชน ส่วนบุคคล ซึ่งจะใช้วิธีการนับคะแนนจากการตอบคำถามทั้ง 5 ข้อเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชน หากตอบได้ตามแนวที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อจะได้คะแนนข้อละ 1 คะแนน คะแนนที่ได้จะบอกถึงความใกล้ชิดชุมชนของตัวแปรทางสังคมที่นำมาศึกษา (ดู 1.1) ถ้าได้คะแนนสูงหมายความว่ามีความใกล้ชิดชุมชนมาก

ผลการวิจัยพบว่า ความใกล้ชิดชุมชนมีความสัมพันธ์กับรูปภาษาท้องถิ่นซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีความใกล้ชิดชุมชนมากจะมีความมั่นคงในการใช้รูปภาษาท้องถิ่น ซึ่งจากงานวิจัยที่ได้ เพศชายจะมีสเกลในเรื่องของความใกล้ชิดชุมชนมากกว่าเพศหญิง ในส่วนนี้พบว่า เป็นผลมาจากรูปแบบการว่าจ้างงานภายในท้องถิ่น จึงทำให้เพศชายมีเครือข่ายที่ใกล้ชิด อย่างไรก็ตามมีลรอยสรุปว่าเครือข่ายความใกล้ชิดของแต่ละคนมีความสำคัญมากเกี่ยวกับรูปแบบของการใช้ภาษา กล่าวคือเมื่อผู้พูดมีความใกล้ชิดชุมชนที่แน่นแฟ้น ก็สามารถที่จะทำนายได้ว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าความใกล้ชิดชุมชนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา

นอกจากนี้มีลรอยได้อธิบายเกี่ยวกับเครือข่ายสังคม ซึ่งบอกความสัมพันธ์ของคนแต่ละคนในชุมชนว่ามี 2 แบบคือ แบบที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสูง และแบบที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่ำ ซึ่งแบบที่มีความใกล้ชิดสูงจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันของญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงานของคนในชุมชนซึ่งจะมีลักษณะเชื่อมโยงถึงกัน รวมทั้งมีความผูกพันต่อท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ และร่วมกิจกรรมในชุมชนเมื่อมีเวลาว่าง ในขณะที่กลุ่มที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่ำจะไม่มี การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกัน และไม่รู้จักซึ่งกันและกัน ซึ่งความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันนี้จะนำไปสู่การติดต่อสัมพันธ์กันโดยจะมีรูปแบบการใช้ภาษาท้องถิ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเมื่อผู้พูดมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากก็จะใช้ภาษาท้องถิ่นมากตามไปด้วย มีลรอยมีความเห็นว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันนี้จะเป็นกลไกสำคัญในอันที่จะรักษาภาษาท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไป ซึ่งจะเป็นแรงต้านอิทธิพลที่มีมาจากภายนอก อันได้แก่ ภาษามาตรฐาน

ปฏิมา ปรมศิริ (2536) ทำการวิจัยเรื่องความเข้มของการใช้ศัพท์คำเมืองในจังหวัดเชียงใหม่กับถิ่นที่อยู่ของผู้พูด โดยเน้นความสะดวกของการคมนาคมของชุมชนที่อยู่ การเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยหน่วยบรรดจำนวน 50 หน่วยบรรดโดยคัดเลือกหน่วยบรรดที่แทนด้วยศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาคำเมืองที่แตกต่างกันทั้งศัพท์ ส่งแบบสอบถามไปยังครูใหญ่ของโรงเรียนประจำหมู่บ้านใน 196 ตำบลในจังหวัดเชียงใหม่ ความสะดวกของการคมนาคมแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือสะดวกมาก สะดวกปานกลาง และสะดวกน้อย โดยใช้เกณฑ์ที่แบ่งระดับความสะดวกของการคมนาคมคือ ระยะห่างจากอำเภอเมือง สภาพถนน จำนวนการต่อรถรับจ้าง และจำนวนเที่ยวรถรับจ้าง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าความสะดวกของการคมนาคมมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเรื่องปริมาณการใช้ศัพท์คำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้พูดที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่การคมนาคมสะดวกน้อยจะใช้ศัพท์คำเมืองมากกว่าผู้พูดที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีการคมนาคมสะดวกมากกว่า รวมทั้งเมื่อพิจารณาจากแผนที่พบว่ากลุ่มที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองที่เป็นศูนย์กลางความเจริญจะใช้ศัพท์คำเมืองน้อยกว่ากลุ่มที่อยู่บริเวณนอกตัวเมือง ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สามารถชี้ทำนายแนวโน้มของการใช้ศัพท์คำเมืองได้ว่าในอนาคตหากการคมนาคมมีความสะดวกเพิ่มมากขึ้น ปริมาณการใช้ศัพท์คำเมืองก็มีแนวโน้มที่จะลดน้อยลงทั่วทั้งจังหวัด

เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์ (2526) ศึกษาเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นกักลิติดในภาษาลิ่นเชียงใหม่ กับตัวแปรทางสังคมบางประการ” โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงในภาษากับตัวแปรสังคม ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยเป็นผู้ที่ใช้ภาษาลิ่นเชียงใหม่เป็นภาษาพูดในครอบครัว จึงสังเกตเห็นว่าผู้ที่พูดภาษาลิ่นเชียงใหม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงพยัญชนะต้นกักลิติด /p-t-c-k/ แตกต่างไปจากเดิมคือ เปลี่ยนไปใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯมากขึ้น จึงได้ศึกษาปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงทางภาษานี้ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ ถิ่นที่อยู่ เพศ และการได้รับอิทธิพลภายนอกหรือไม่ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติมาสนับสนุนให้เห็นความสัมพันธ์ ผู้วิจัยศึกษาการออกเสียงของผู้บอกภาษาที่ตำบลช้างม้อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยแสดงได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงเสียงกับตัวแปรทางสังคม นอกจากตัวแปรเพศแล้ว ตัวแปรอื่นคือ อายุ ถิ่นที่อยู่ และอิทธิพลภายนอก มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญ โดยเด็กที่มีอายุ 15-17 ปีมีการเปลี่ยนแปลงทางภาษามากกว่ากลุ่มอายุ 45 ปีขึ้นไป และผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะเปลี่ยนแปลงทางภาษามากกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท ส่วนผู้ที่ได้รับอิทธิพลภายนอกมากมีการเปลี่ยนแปลงทางภาษามากกว่า

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชน ทำให้เห็นว่าความใกล้ชิดชุมชนเข้ามามีบทบาทต่อการใช้รูปภาษาท้องถิ่น โดยจะเห็นได้จากงานวิจัยของมิลรอยเกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชน ปฏิมาในเรื่องความสะดวกของการคมนาคมของชุมชนที่อยู่ และเพ็ญพรในแง่ของการได้รับอิทธิพลจากภายนอก

2.2 การศึกษาเกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์

ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากเรื่องความใกล้ชิดชุมชนแล้ว การเลือกใช้ศัพท์ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ในการศึกษาด้วย งานวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ศัพท์กับปัจจัยทางสังคมนั้นมีงานที่ศึกษาภาษาลิ่นมากมาย เช่น งานวิจัยของพร็อมส มาร์ปริสลิธ (2535) เรื่องการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด เป็นต้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาเฉพาะภาษาชนกลุ่มน้อย ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ศัพท์ที่ศึกษาภาษาชนกลุ่มน้อย ได้แก่ งานของประพนธ์ จันทวิเทศ

ประพนธ์ จันทวิเทศ (2532) ศึกษาการเลือกภาษาของประชากรที่มีกลุ่มชาติพันธุ์เพศ และอายุต่างกัน ในชุมชนบ้านหนองอาร์และบ้านลาวเดิม ตำบลดินแดง อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า ภาษาที่ใช้พูดกันอยู่ในชุมชนนี้มีทั้งสิ้น 9 ภาษา ได้แก่ ภาษาเขมร ส่วย (กวย) ลาว(ไทยถิ่นอีสาน) ไทย(ไทยมาตรฐาน) ไทยกลาง(ไทยถิ่น

กลาง) ไทยเหนือ(ไทยถิ่นเหนือ) ไทยใต้(ไทยถิ่นใต้) ไทยโคราช(ไทยถิ่นโคราช) และจีน (แต้จิ๋ว) สำหรับภาษาที่สำคัญที่ประชากรส่วนใหญ่พูดได้ และใช้พูดอยู่ในชุมชนมี 4 ภาษา คือ ภาษาเขมร ส่วย ลาว และไทย โดยภาษาลาวเป็นภาษาที่มีจำนวนประชากรพูดได้สูงสุด รองลงมาคือ ภาษาเขมร ส่วนภาษาไทยและส่วยมีจำนวนประชากรที่พูดได้พอๆ กัน และจากการศึกษาถึงการเลือกภาษาของประชาชน ผลที่ได้มีดังนี้

1. การเลือกภาษาในแวดวงในชุมชน ประชาชนจะมีการใช้ภาษาแม่ของตนอยู่ทั่วไป แต่ในแวดวงนอกชุมชน ปรากฏว่ามีการใช้ภาษาแม่ของตนน้อยกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะประชาชนได้หันไปใช้ภาษาสำหรับสื่อสารในวงกว้างแทน ได้แก่ ภาษาไทย หรือภาษาลาว เพื่อความสะดวกในการสื่อสารกับคนกลุ่มใหญ่นอกชุมชน

2. การเลือกภาษาเฉพาะในแวดวงในชุมชนด้วยกันพบว่ามีรูปแบบที่ต่างกันคือ ในแวดวงที่บ้าน โดยทั่วไปจะใช้ภาษาแม่ของตนส่วนใหญ่หรือทั้งหมด แต่ในแวดวงนอกบ้านอื่นๆ ปรากฏว่ามีการใช้ทั้งภาษาแม่ของตนและภาษาอื่นๆทั่วไป และการที่ผู้พูดจะเลือกใช้ภาษาได้ขึ้นอยู่กับกลุ่มชาติพันธุ์ของผู้ฟัง ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ฟัง และฐานะทางสังคมของผู้ฟัง

3. การเลือกภาษาเฉพาะในแวดวงนอกชุมชนด้วยกันพบว่ามีรูปแบบที่แตกต่างกันระหว่างในระดับอำเภอและจังหวัดคือในระดับอำเภอประชาชนยังมีการใช้ภาษาแม่ของตนอยู่บ้าง แต่ในระดับจังหวัดจะไม่ปรากฏการใช้ภาษาแม่ของประชาชนเลย

4. การเลือกภาษาของประชากรกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในทุกแวดวงโดยทั่วไปจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันคือ การเลือกภาษาของคนเขมรจะขึ้นกับว่าผู้ที่พูดด้วยพูดภาษาตนได้หรือไม่ ส่วนคนส่วยจะใช้ภาษาตามผู้ฟัง ตรงข้ามกับคนลาวที่มักจะใช้ภาษาของตนกับคนทั่วไป

5. การเลือกภาษาของประชากรกลุ่มอายุต่างๆ ในทุกแวดวงโดยทั่วไปจะมีรูปแบบที่เหมือนกัน จะมีความต่างกันบ้างในบางสถานการณ์ คนรุ่นหลังๆ มีการใช้ภาษาไทยมากกว่าคนรุ่นก่อนๆ คนลาวรุ่นก่อนๆ มีการใช้ภาษาเขมรหรือส่วยมากกว่าคนลาวรุ่นหลังๆ และคนเขมรรุ่นใหม่จะไม่ใช้ภาษาส่วยเลย

จากงานวิจัยของประพนธ์ จันทวิเทศ จะเห็นว่า การเลือกภาษาในชุมชนส่วนใหญ่จะยังคงใช้ภาษาแม่ของตนอยู่ทั่วไปภายในชุมชน แต่เมื่อพิจารณาแวดวงนอกชุมชนก็จะพบว่า มีการใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่า เช่นเดียวกันเมื่อผู้บอกภาษายังคงอยู่ในชุมชนและมีการติดต่อกับคนในชุมชน ก็จะเลือกใช้ภาษาท้องถิ่นมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ศัพท์ภาษาชนกลุ่มน้อยกับปัจจัยทางสังคม อันได้แก่ อายุ ของอุทัยวรรณ ตันหยง (2526)

อุทัยวรรณ ต้นหยง (2526) ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาพวน ที่อำเภอบ้านหมี่ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยเปรียบเทียบการใช้คำของคนสามระดับอายุ ในการเก็บข้อมูลใช้คำศัพท์เพื่อนำไปสัมภาษณ์จำนวน 500 คำซึ่งจำแนกเป็นกลุ่มคำนาม 300 คำ และคำกริยา 200 คำ โดยใช้ผู้บอกภาษาเป็นผู้พูดภาษาพวน จำนวน 63 คน ซึ่งแบ่งออกตามระดับอายุ 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีอายุ 15-30 ปี, อายุ 31-49 ปี และอายุ 50 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการใช้คำของคนสามระดับอายุในภาษาพวน ปรากฏอัตราการนำคำศัพท์อื่นมาใช้ร่วมกับคำศัพท์เดิมในปริมาณที่มากกว่าการใช้คำศัพท์เดิมร่วมกันทั้งสามระดับอายุ โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีอายุน้อยคือ 15-30 ปี จะเปลี่ยนแปลงการใช้คำมากกว่าผู้บอกภาษากลุ่มอื่นๆ อันเนื่องมาจากการที่ได้รับผลกระทบจากภาษาไทยกรุงเทพ ซึ่งเป็นภาษาราชการ รวมทั้งพบศัพท์ที่เลิกใช้ในแต่ละกลุ่มอายุด้วย

2.3 ข้อมูลภาษาลาวครั้ง

กาญจนา พันธุ์คำ (2523) ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะทางด้านเสียงของภาษาลาวในอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม โดยศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะเฉพาะทางด้านเสียงของภาษาลาวที่คนไทยเชื้อสายลาวในอำเภอเมืองนครปฐมใช้พูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งแบ่งออกเป็นภาษาย่อย 4 ภาษาคือภาษาลาวไซ่ง่ ภาษาลาวใต้ ภาษาลาวเวียง และภาษาลาวครั้ง โดยศึกษาเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระของแต่ละภาษา เพื่อเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของลักษณะเสียงเหล่านี้ในภาษาย่อยทั้ง 4 ภาษา แล้วนำไปเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจำนวน 15 คน ซึ่งในการเก็บข้อมูลใช้รายการคำสำหรับเก็บข้อมูลภาษาตระกูลไทของ ศาสตราจารย์ วิลเลียม เจ. เกดนี่ (William J. Gedney) รวมกับการค้นคว้าจากแหล่งอื่นๆเพิ่มเติม รวมทั้งสิ้น 1,250 คำ แต่ได้ตัดคำที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปเหลือเพียง 948 คำ ผลการวิจัยแสดงว่าลักษณะทางด้านเสียงของภาษาย่อยทั้ง 4 ภาษามีลักษณะทั้งที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน โดยในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาลาวครั้งพบว่ามีความหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง โดยสามารถเป็นพยัญชนะต้นได้ทั้ง 20 หน่วยเสียงและเป็นพยัญชนะท้ายจำนวน 7 หน่วยเสียง และไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จำนวนหน่วยเสียงสระมี 18 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระสั้นและสระยาวได้ 9 คู่ สำหรับเสียงสระประสมสองเสียงมี 14 เสียง ส่วนสระประสมสามเสียงมี 3 เสียงและจากการแยกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวครั้งพบว่าใกล้เคียงกับลาวกลุ่มหลวงพระบาง รวมทั้งเมื่อเปรียบเทียบลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระกับภาษาไทยมาตรฐานพบว่า ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน แต่ลักษณะของเสียงพยัญชนะและเสียงสระคล้ายคลึงกัน

กันทิมา วัฒนะประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2531) ศึกษาเรื่อง “ระบบเสียงภาษาลาวของกลุ่มน้ำท่าจีน” โดยศึกษาระบบเสียงของภาษาลาวโซ่ง ลาวครั่ง ลาวเวียง ลาวใต้ และลาวพวน โดยเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาลาวทั้ง 5 กลุ่ม ในการวิจัยได้เก็บข้อมูลภาษาลาวที่พูดกระจายตามจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งในส่วนของภาษาลาวครั่ง ทำการเก็บข้อมูลในจังหวัดชัยนาท จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนครปฐม โดยเก็บข้อมูลการใช้คำศัพท์เพื่อทดสอบระบบเสียงจากผู้บอกภาษาลาวแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีอายุระหว่าง 50-75 ปี ผลการวิจัยเกี่ยวกับภาษาลาวครั่งแสดงให้เห็นว่า มีหน่วยเสียงพยัญชนะจำนวน 20 หน่วยเสียง โดยเป็นพยัญชนะต้นได้ทั้งหมด และเป็นพยัญชนะท้าย 9 หน่วยเสียง ซึ่งพบว่างานวิจัยบางงานไม่นับ /w/ และ /j/ เป็นพยัญชนะท้าย จึงวิเคราะห์ให้เป็นพยัญชนะท้ายเพียง 7 เสียง ส่วนหน่วยเสียงสระมี 18 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์มี 5 หน่วยเสียง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่าหน่วยเสียงสระประสม /ɛa/ (เอือ) มีปรากฏในภาษาลาวบางถิ่นที่เป็นชุมชนลาวที่ค่อนข้างเจริญ การคมนาคมสะดวก และใกล้กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ชุมชนลาวครั่ง อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าระบบเสียงของภาษาลาวแต่ละกลุ่มในเขตลุ่มน้ำท่าจีนมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาไทยกลางในแต่ละจังหวัด

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา การศึกษาเกี่ยวกับการเลือกใช้ศัพท์ภาษาท้องถิ่นนั้นไม่ได้ศึกษาในแง่ที่สัมพันธ์กับความใกล้ชิดชุมชน งานที่ศึกษาความใกล้ชิดชุมชนโดยตรงเป็นการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาโดยตรง ถึงแม้จะมีการศึกษาตัวแปร เช่น ความสะดวกของการคมนาคม แต่ก็ไม่ใช่แนวคิดความใกล้ชิดชุมชน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดชุมชนกับการเลือกใช้ศัพท์ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า เมื่อผู้พูดมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดชุมชนแล้ว จะเลือกใช้คำศัพท์ภาษาท้องถิ่นมากกว่าผู้ที่ไม่ใกล้ชิดจริงหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาตัวแปรทางสังคมอื่นๆที่อาจมีอิทธิพลต่อความใกล้ชิดชุมชนและการเลือกใช้ศัพท์อีกด้วย